

TENA-LADIES

2010-09-15 19:35:34

Ik ben afgelopen week enorm toegetakeld. Aan de buitenkant was er weinig te zien, maar het gevoel in het linker deel van mijn gezicht was een halve dag volledig weg. Mijn tandarts moest zonnodig een oude vulling verwijderen en daarvoor in de plaats een gloednieuw exemplaar boetsen op een plaats die via mijn mond niet zo eenvoudig te benaderen was. Met klemmen werd door meneer de tandendokter mijn linker mondhoek tot vlak onder mijn wenkbrauw getrokken en effectief vastgeschroefd. Ik dacht even dat ik voor de rest van mijn leven verder moest met een smiley als die van Patrick van der Eem. "Komt dit nog goed?", vroeg ik hem nerveus.

"Doe mij toch maar een verdoving.", waren mijn laatste, goed verstaanbare, woorden. Wat zeg ik; één verdoving! Al snel bleek dat er maar liefst zes spuiten nodig waren om het gevoel in mijn onderkaak enigszins uit te schakelen waarna het hak- en breekwerk kon beginnen. In tegenstelling tot een aantal jaren geleden, mag je tegenwoordig wel meteen weer eten en drinken met je nieuwe vullinkjes. Toch werd mij door de kiezenkeizer stellig geadviseerd dit de komende drie uur niet te doen om te voorkomen dat ik tijdens de lunch niet alleen mijn middagbammertjes, maar ook de binnenkant van mijn wang, mijn tong en mijn boven- en onderlip onbewust mee zou consumeren. Met deze duidelijke waarschuwing vertrok ik, later dan normaal, richting werk.

Op deze zonnige dag, rond dit late morgenuur wordt de trein, in tegenstelling tot de reguliere woon-werk-reistijden, bevolkt door een keur aan toeristen die in- en uitstappen tijdens de reis van Oost naar West-Limburg. Deze route heeft dan ook niet voor niets de naam Heuvellandlijn meegekregen. Ik zit tussen echte levensgenieters: liefhebbers van gezellig winkelen, bourgondisch eten, ontspannen terrassen en sportief wandelen. Het is die laatste groep die me deze morgen melancholisch ontstemt. Het valt me namelijk op dat de gemiddelde leeftijd van deze wandelaars, te herkennen aan de oerdegelijke wandelschoenen, all-weather-windjacks, handige heuptasjes en onhandige Nordic-Walking-stokken, ver boven de AOW-leeftijd ligt. Ik zie namelijk een gezelschap van gewatergolfde dakduiven zich kwetterend voorbereiden op de voorgenomen looproute. De ANWB-wandelkaart aan een koortje om hun gerimpelde, zonnebankgebruinde nek en hun digitale camera's in de aanslag om de enorm leuke natuurmomenten op de digitale plaat vast te leggen. Altijd leuk voor later! (Hoe lang dat 'later' dan ook nog mag zijn.) De flink bejaarde, maar daarom zeker niet minder kwieke dametjes, nemen plaats in mijn coupé. Dit wordt het komende half uur beslist één en al gezelligheid!

Mijn iPod heeft zijn maximale volume bereikt, maar dan nog hoor ik het enthousiast gekeutel over oninteressante koetjes en kalfjes. In gedachte zie ik ze al lopen; een colonne actieve fossielen, één met onze Limburgse natuur en genietend van het bronsgroen eikenhout. Het is een grijze verzameling Tena-ladies die op hun zeventigste nog over het scheidingsmuurtje naar de buurvrouw springen en daar warempel nog een droge slip aan overhouden; onverantwoorde verkeersdeelnemers op goed geoutilleerde scootmobielen die denken dat elke winkel of openbare ruimte, zittend op hun zwaar gesubsidieerde monstertrucks, zonder moeite toegankelijk is. (Ik heb van horen zeggen dat al menig grootje door de brandweer is bevrijd nadat ze zich volledig had vastgereden tussen de overvolle winkelrekken en opgestapelde aanbiedingszooi van het Kruidvat.) Oma's anno 2010 zijn Benidorm bastards die maar niet oud willen worden. Zo'n dwangmatig zelfstandigblijvende club omroep-MAX-kijksters, die op de zaterdagmiddag met een flesje koffiemelk en een pak kokosmakronen in de lange rij voor de kassa van een drukke supermarkt aansluiten, terwijl ze eigenlijk de rest van de week alle tijd hebben om buiten de spits, rustig hun boodschappen te doen. ("Ik mag toevallig niet even voor?", in principe al voorkruipend en wijzend op de schijnbaar broodnodige, maar vergeten artikeltjes. "Wanneer U het toch zo retorisch vraagt? Nee, toevallig niet nee!", wijzend op mijn overvolle kar met

boodschappen voor de gehele komende week.)

Met weemoed denk ik terug aan mijn eigen oma, in een tijd waarin een oma nog een echt oma wilde zijn!

Je zou haast Opsporing Verzocht inschakelen om ze te vinden: de schattige, onderdanige moedertjes die al om zeven uur 's morgens met een overvolle schaal chocolade koekjes en een pot veel te donkere thee verlangend zitten te wachten op hun kleinkinderen die, zoals afgesproken, pas om twee uur 's middags worden afgeleverd. Oma's die iedere dag naar Lingo kijken en de rest van de avond ook naar Nederland 1. Niet omdat deze zender zo'n leuke programma's heeft, maar omdat ze, na dertig keer uitleggen, nog steeds niet weten hoe de afstandsbediening werkt. Oma's die bij het gespreksonderwerp e-mail komen aanzetten met hun kras- en roestbestendige emaille koffiekkan en die je verjaardagsgeld nog steevast in guldens blijven tellen. Oma's met een grijs-paarse kleurspoeling die het oude brood voor de eendjes in het park zo lang bewaren, dat de dierenbescherming eigenlijk ingeschakeld zou moeten worden. Zwarte-Kip-advocaat-slurpende moesjes, die ieder jaar weer in hun vergeelde step-in en steunkousen aanschuiven aan het kerstdiner en, bij het zien van het uitgebreide feestmaal, de hongerwinter of minimaal de kindertjes uit Afrika als vergelijkingsmateriaal ter sprake brengen. Vochtvasthoudende Kukident-kleefpastatypetjes die tijdens de wekelijkse bingomiddag in gemeenschapshuis De Trillende Tamboerijn door de opkomende Parkinson de veel te zware pareloorbelletjes aan hun uitgezakte oorlelletjes constant heen en weer laten wiebelen. Nee, die omaatjes zijn er, ben ik bang, anno 2010 niet meer.

Tijdens mijn sentimenteel gemijmer wrijf ik met een zakdoek de kwijl uit mijn nog steeds gevoelloze linker mondhoek en realiseer me dat ik deze morgen bijkans meer ouderdomsverschijnselen vertoon dan de jongere ouderen rondom mij.